

DE MIDDELEN VAN DE KONING

NORMAAL OVER DRUGS

de middelen van

**de koning, de politicus
de journalist, de nederlander**

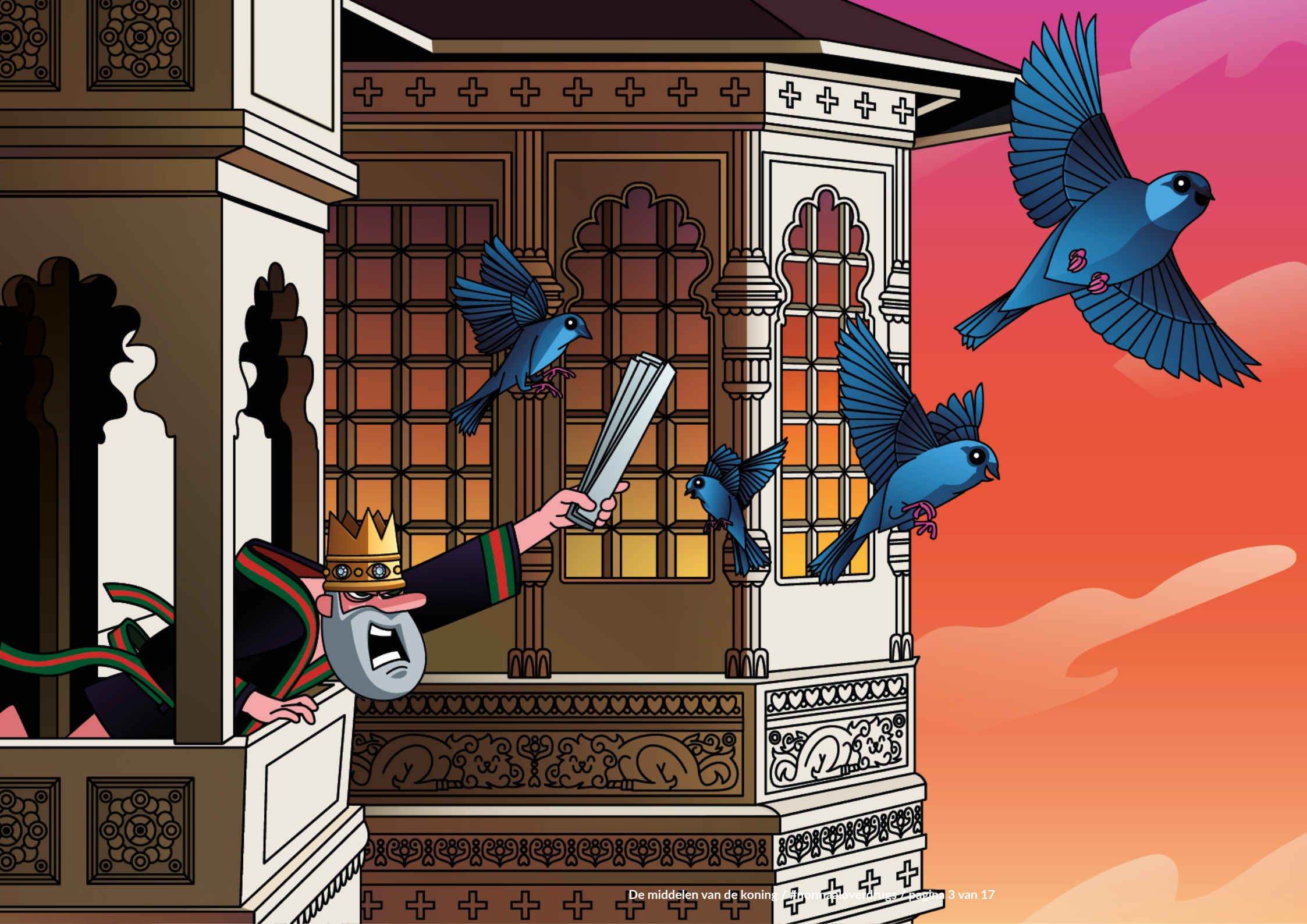
Dit boek gaat over het drugsbeleid. Over de strijd tégen criminelen en vóór de volksgezondheid.

Over verdovende middelen en middelen ter bestrijding. Over de verwarring in het beleid en het beleid van verwarring.

Dit is een sprookje, maar geen normaal sprookje. Het is een sprookje over een koning die zijn volk wil beschermen.

Over een beleid vol goede intenties, maar niet met de beste gevolgen. Maar ook een sprookje over hoe het anders kan.

En hoe we dat samen voor elkaar krijgen.

Dit is Geen Normaal Sprookje

Er was eens een land niet zo ver hiervandaan. In dit land heerste een koning die regeerde als een politieagent. Alles wat hem niet zinde, pakte hij met harde hand aan. En als iemand daarover klaagde, lachte hij die uit. In zijn land was geen plek voor pleisters of excuses. Fout was fout.

Op een dag wordt de koning wakker van een akelig geluid achter het raam van zijn ivoren torenkamer. Hij schuift de gordijnen opzij en ziet allerlei blauwe vogels als malloten tegen zijn raam aanvliegen. Ze kwetteren en twitteren erop los. 'Wat een rotzooi in het land!' roept de een. 'Dat komt door die zogenaamde koning' schreeuwt een ander. 'De ellende vliegt je om de oren en wat doet hij? Niks!' Het vogelkoor zwol aan: 'De koning doet niks! De koning doet niks!'

De koning gooit de ramen open en jaagt de vogels weg. Maar uit zijn hoofd krijgt hij ze niet. Hij ijsbeert door zijn torenkamer. Die vogels snappen duidelijk niet hoe het eraan toegaat in de wereld. En dat nemen ze hém kwalijk. Straks gaan ze nog roepen om een andere koning! Dat mag niet gebeuren. Hij moet het land in, en snel! En hij weet precies wie hem daarbij kan helpen: de prins. Die woont in de stad, die spreekt de taal van het volk.

Het Oneindige SNEEUW- Gevecht

De koning en de prins rijden door de stad. Het begint te sneeuwen. Binnen de kortste keren is de stad bedekt met een dikke laag wit poeder. Al snel verschijnen er mensen op straat.

Ze wrijven poedersneeuw in hun gezicht, rollen en stoeien in hopen sneeuw en bekogelen elkaar met sneeuwballen. Ze lachen en verwonderen zich over de wereld die er ineens heel anders uitziet. Die ene sneeuwbal die hen raakt, nemen ze voor lief.

De koning stoot de prins aan: 'Moet je die man zien! Zijn neus is bevroren en toch blijft hij maar handenvol sneeuw in zijn gezicht duwen. En daar, dat groepje dat lekker aan het stoeien was. Dat lijkt nu toch meer op vechten. En waarom hebben ze geen goede winterkleden aan?'

De prins zucht diep. 'Tjemig pa, weet je dat dan niet? Van deze sneeuw kan je geen genoeg krijgen. De kou verdooft, dus als je pijn hebt, wil je altijd méér sneeuw. Zelfs als de stukken van je lijf

vriezen. En kijk, daar in dat hoekje...'

De koning kijkt waar de prins wijst en ziet een trol sneeuw verkopen aan voorbijgangers. Maar die sneeuw is niet erg wit, en de ballen zijn keihard. Iemand die geraakt wordt, zakt bloedend in elkaar.

De koning kan het niet langer aanzien.

'We moeten de mensen beschermen! Sneeuw is duidelijk geen speelgoed. Ik jaag al die trollen de straat uit en sluit de hele buurt af met grote hekken. Zo kan er niemand meer sneeuw verkopen.' De prins wil nog wat zeggen, maar zijn vader wil nú ingrijpen. Hij huurt een grote bulldozer, jaagt de trollen weg en schuift alle sneeuw bij elkaar met een hek eromheen.

Triomfantelijk kijkt hij naar zijn zoon: 'Zo! Het kost een paar centen, maar dan heb je ook meer sneeuw bij elkaar dan ooit iemand heeft gezien! Nu kan geen trol het meer verkopen.'

De prins geeft geen antwoord. Hij knikt naar een klein deurtje in een onopvallend pand, waar

mensen met zakken sneeuw naar buiten komen. In een park verderop klinkt gejoel.

‘Je hebt de trollen van de straat gekregen, maar ze weten hun sneeuw wel ergens anders vandaan te krijgen.’ Het gejoel maakt plaats voor kreten van pijn. ‘En die deinzen er niet voor terug om ijsballen te verkopen in plaats van sneeuw.’

De koning lijkt een beetje in te zakken. ‘Hoe kan dat nou? Ik had het volk toch geholpen?’

‘Je bedoelde het goed,’ zegt de prins, ‘maar de trollen kunnen nu alleen maar meer geld vragen voor hun sneeuw. En sommige mensen kunnen de sneeuw niet weerstaan. Die kun je beter helpen met zorg en opvang.’

‘Maar dat is hartstikke duur!’ roept de koning, ‘En ik heb net al ons geld uitgegeven aan die schoonmaakactie!’

De prins zwijgt en de koets keert paleiswaarts. Ze rijden voorbij een trol, die met een scheve grijns zijn geld staat te tellen. Hij roept de koets na: ‘Weerbericht zeker niet gezien, koninkje? Maak je niet druk. Morgen wordt er weer sneeuw verwacht.’ Hij buldert van het lachen. De koning slaat zijn handen voor zijn ogen en denkt aan de blauwe vogels. De koning doet niks! De koning doet niks!

De Ondoor- grondelijke Suikerkick

Op een avond gaan de koning en de prins de stad in. Door een open deur vliegen flarden van futuristische geluiden en gezang hen tegemoet. Nieuwsgierig stappen ze naar binnen. Maar daar speelt zich iets vreemds af.

Alle bezoekers staan om een tafel met een grote schaal. Ze zien er gestresst uit. Een van hen pakt een knalgeel snoepje uit de schaal. Onder luid gejuich laat hij het in zijn keel glijden. Dan begint hij te schokken. Zijn armen en benen maken hoekige bewegingen. En hij zakt in elkaar. Kleine feeën met rode kruisen op hun rug schieten toe om de gevallen feestganger te helpen.

‘Wat gebeurt hier allemaal?’ roept de koning.

‘Ze zoeken naar ontspanning, pa,’ zegt de prins.

‘Het dagelijks leven is hartstikke stressvol voor de meeste mensen. Ze willen even ontsnappen.’

‘Maar die ene zakte naar de grond! Kunnen ze niet ontspannen met een mooi boek?’

De prins haalt zijn schouders op. ‘Iedereen heeft zijn eigen manier om effe los te gaan. Een snoepje is lekker, het geeft een kick. En iedereen doet het, ook de staf van het paleis hoor. Probleem is dat er veel troep tussen die snoepjes zit. Je weet niet welke veilig zijn. Maar de mensen willen graag, dus dat risico nemen ze voor lief.’

De volgende feestganger pakt een pastelblauw snoepje uit de schaal en legt het op zijn tong. De menigte houdt zijn adem in. De snoeper sluit zijn ogen en begint te dansen, een tevreden glimlach op zijn gezicht. Het publiek juicht.

Ongelovig schudt de koning zijn hoofd. ‘Dit is spelen met je leven! Dit kan echt niet! Ik ben de koning, ik moet mijn bevolking in bescherming nemen.’ De prins wil hem nog tegenhouden, maar de koning verheft al zijn stem. ‘Ik verbied iedereen nog te snoepen!’

Even draaien de feestgangers zich naar de koning toe, dan richten ze hun aandacht weer op de

snoepschaal, alsof er niets gebeurd is. Een nieuwe lading snoepgoed wordt aangevoerd. De koning roept nog eens. En nog eens. 'Ik verbied ook het maken van snoepjes! En het verkopen! Jullie houden een crimineel netwerk in stand!'

Maar de feestgangers laten zich niet tegenhouden. De prins pakt een papiertje van de toonbank. "De pastelblauwe zijn top!" staat erop.

'Kunnen we hier niet iets mee?' vraagt hij zijn vader. 'Misschien moeten we de feestgangers gewoon vertellen welke snoepjes ze moeten hebben.'

Maar de koning negeert hem. Door zijn hoofd spoken de blauwe vogels. De koning doet niks! De koning doet niks!

de Onbegrijpelijke appel- Business

Hé, wat ruik ik? De koning kijkt verstoord op. Die geur kan alleen maar van de verboden vrucht komen. Hij loopt naar het raam van zijn torenkamer en ziet de boosdoener direct. Daar staat een appelboer met een glanzende appelpie. Bah!

De koning haalt zijn neus op. Waar denkt die appelboer dat ie mee bezig is? Appels zijn niet voor niets verboden. Voor je het weet, neemt iemand een hap van een rot exemplaar! Of worden ze ziek van de giftige pitjes...

Een appeltje op zijn tijd gedooft hij wel, maar zo'n geurende appelpie? Die zou mensen op ideeën kunnen brengen! De koning grijpt zijn jas, roept de prins en snelt naar buiten. De appelboer schrikt. 'Ik heb gewoon een vergunning om appels te verkopen, hoor.' 'Jajaja, dat zal wel,' reageert de koning ongeduldig, 'maar dat hoeft niet de hele buurt te ruiken. Doe je deur dicht!'

Er klinken een harde knal en krakende wielen vanachter de winkel, waarna met geweld een lading appels door de deuropening wordt gegooit. De appelboer raapt ze snel op, draait de beurse plekken naar achteren en legt ze in de schappen. De koning bekijkt de appels met afgrijzen. 'Dit kan toch niet! Iedereen die zo'n appel koopt, kan een slechte appel te pakken hebben!'

Op dat moment komt de prins aanrennen. 'Het komt door je eigen regels, pa,' hijgt hij. 'Jij hebt appelgaarden verboden. Nu zitten alleen trollen in de appelbusiness. Die durven het nog aan, en daar valt niet mee te sollen.' De appelboer knikt. 'Ik krijg vaak rotte appels, maar het is niet alsof ik er een inspecteur bij kan halen. Ik moet het ermee doen.' De koning schudt zijn hoofd. Dan ziet hij door de deuropening een blauwe vogel voorbij vliegen. 'Wat een ellende!' twiet de vogel. 'En wat doet de koning? Niks natuurlijk!'

De koning begint te zweten. Koortsachtig zoekt hij naar een oplossing. Hij wil het volk beschermen tegen de gevaarlijke appels, maar ook tegen trollengeweld. Moet hij appelgaarden dan toch toestaan?

‘Ik weet het goed gemaakt,’ zegt hij uiteindelijk. ‘We doen een proef. Ik zal een lakei de opdracht geven een veldje appelbomen te planten. En jij mag de appels die daarvanaf komen verkopen. Ze worden allemaal voorverpakt en beveiligd geleverd. De lakei zal zelfs alvast de appelcake voor je maken. Zo kan er niets fout gaan.’

De ogen van de appelboer worden groot ‘Ik ga failliet!’ roept hij. ‘Wat als klanten een andere

soort appels willen kopen? Of ze willen een appelcake van mijn grootmoeders recept?’

De koning haalt zijn schouders op. ‘Pech gehad. Daar is het een experiment voor. Als de mensen onze appels niet willen, willen ze blijkbaar geen legale appels. En dan is het helemaal uit met de pret.’

De koning draait zich om en loopt naar buiten. Zijn ogen zoeken de hemel af naar blauwe vogels. ‘Kijk eens, vogels! Ik heb actie ondernomen! Ik pak de appelbusiness bij de wortel aan!’

Op het dak van de appelboer strijkt een vogel neer. Hij is even stil. Dan kwettert die: ‘Nou nou, de koning heeft wat gedaan, hoor! Jammer dat het half werk is.’

het sprookje dat GEEN SPROOKJE is

De koning is ten einde raad. Hij krijgt berichten van gewonde sneeuwballengooiers, record-hoeveelheden in beslag genomen snoep en afrekeningen in het appelcircuit. Hij ijsbeert driftig door zijn torenkamer en schopt tegen de meubels. Waarom luisteren de mensen nou niet als hij iets verbiedt? Het is toch voor hun eigen bestwil? En hoe kunnen die trollen zo invloedrijk blijven? Hij pakt ze toch hard aan?

De controle over zijn rijk lijkt hem te ontglippen. Hij probeert zijn volk te beschermen, maar het blijft zichzelf inpeperen met sneeuw. Hoe hij het ook verbiedt, de behoefte aan snoep blijft. En de legale appels blijken niet bij iedereen in trek. De trollen zien hun kans en worden alleen maar rijker. Zijn stadswachten zijn overbelast, zijn volk gestresst en de feeën hebben hun handen vol aan gedrogeerde onderdanen. En alsof dat allemaal nog niet erg genoeg is, blijven de blauwe vogels buiten zijn raam zingen: 'De koning doet niks!'

De koning doet niks!'

'Wat willen jullie dán dat ik doe!?' schreeuwt hij. Hij stormt op het raam af en gooit die zo hard open dat de scharnieren loslaten.

'Luister naar het volk,' kwitteren de vogels.

'Luister naar de expert die weet wat er speelt.

Luister naar de prins.'

De koning is verbaasd. De prins? Maar die had hij meegenomen! Dan trekt een frons over zijn voorhoofd. Maar had hij ooit echt geluisterd?

Hij laat de prins naar zijn torenkamer komen.

'Zoon, als jij het voor het zeggen had in dit rijk, hoe zou jij de problemen aanpakken?' De prins kijkt hem nieuwsgierig aan, maar zegt nog niks. Zijn vader schraapt zijn moed bijeen en vervolgt: 'Verbieden werkt niet, dat zie ik nu ook. Maar ik weet niet wat ik anders moet doen.' De prins kijkt de koning aan en ziet zijn bezorgdheid. 'Kom,' zegt hij. 'Werk aan de winkel.'

Binnen de kortste keren liggen in alle kroegen flyers over het pastelblauwe snoepje.

Appelkwekers worden benaderd om af te spreken welke soorten ze telen en hoe ze die vervoeren.

En bij de eerstvolgende sneeuwbuï zorgt de prins voor verkooppunten met een vergunning. De mensen vinden het prachtig.

De trollen trekken zich massaal terug naar hun holen, gefrustreerd en berooid.

‘Zie je nou, pa?’ glundert de prins terug in het kasteel. ‘Je moet mét het volk werken.’

De koning fronst. Hij denkt aan de lakeien in de boomgaard en de stadswachten en feeën die toeschieten op een paar uit de hand gelopen feestjes. ‘Jaja, dat klinkt mooi, maar hoe betalen we dat?’

‘Van de belastingopbrengsten natuurlijk!’ grijnst de prins. Hij opent de schatkist die naast hem staat. De gouden munten blinken in het zonlicht. ‘Geloof mij, pap, we maken van ons land een sprookje!’

Dit boek is een uitgave in het kader van de campagne #normaaloverdrugs

Concept en realisatie: Graficelly

Tekst: Key Tengeler @ Graficelly

Illustraties: Darrin Umboh @ Shop Around

Adviezen: Kaj Hollemans en anderen

©2022 normaaloverdrugs.nl

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of overgenomen, in enige vorm of op enige wijze zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van het campagneteam #normaaloverdrugs.

Meer informatie over dit boek en de campagne vind je op normaaloverdrugs.nl

De prachtige illustraties maken het waard om dit boek in printvorm te willen hebben. En dat kan, zolang de voorraad strekt. Een gedrukte uitgave van het boek wordt toegestuurd aan wie 50 euro of meer doneert aan de campagne #normaaloverdrugs. Doneren kan via normaaloverdrugs.nl

**normaal
over
drugs
.nl**